

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. X, X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 3. 2022, č. j. X, X, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce dne 16. 11. 2021 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo vydáno za účelem společného soužití rodiny na území. V průběhu řízení o žádosti žalovaný zjistil, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Liberci č. j. 5 T 25/2021-196, který nabyl právní moci dne 17. 5. 2021, uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. V souvislosti s tím mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, přičemž odsouzení nebylo doposud zahlazeno. Vzhledem k uvedenému měl žalovaný za to, že je s odkazem na § 44a odst. 4 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dán důvod pro neprodloužení doby platnosti žalobcova povolení k pobytu.
3. K vyjádření žalobce, že je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný uvedl, že zákon o pobytu cizinců v tomto případě posouzení přiměřenosti neukládá, nicméně je třeba respektovat mezinárodní závazky České republiky, k čemuž žalovaný odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce má v České republice manželku a dceru, které je v době vydání rozhodnutí žalovaného 7 let. Manželka i dcera jsou vietnamské státní příslušnosti. Napadené rozhodnutí představuje intenzivní zásah do života rodiny, neboť žalobce již nebude moci, nezíská-li jiné bytové oprávnění, na území České republiky pokračovat v soužití s manželkou a dcerou. Rodina bude stát před volbou pouhých návštěv se žalobcem, nebo přesídlení do Vietnamské socialistické republiky. Žalobce se však dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že ani významný zásah do jeho soukromého a rodinného života nepovažuje žalovaný za nepřiměřený. Žalobce si musel být vědom důsledků svého jednání také v rovině zákona o pobytu cizinců. Navíc nejde o rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Jakmile bude odsouzení zahlazeno, může si žalobce požádat o vydání povolení k pobytu na území České republiky. Výslech žalobcovy manželky a dcery žalovaný neprováděl, neboť rodinné vazby i nejlepší zájem dcery jsou zcela zjevné.

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného a řízení jemu předcházející je v rozporu s § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu, když žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neprovedl žalobcem navrhané důkazy výsledkem jeho manželky a dcery, dále nezjistil nejlepší zájem nezletilé dcery

žalobce v rozporu

s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ani intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce

a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný rovněž v rozporu s čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, neposuzoval povahu a závažnost trestného činu spáchaného žalobcem či druh trestu uloženého žalobci. Rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, řízení před žalovaným bylo stíženo vadou, když správní orgán nejednal jako s účastníky řízení i s manželkou a nezletilou dcerou žalobce.

5. Dle žalobce má řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu otce nezletilého dítěte zprostředkovaný dopad na dítě. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, žalobce uvedl, že v tomto typu řízení je nezbytné zvažovat např. míru péče cizince o dítě, míru faktické závislosti dítěte na cizinci, hloubku jejich vzájemného emočního vztahu, míru, v jaké byl trestný čin spáchán vůči dítěti, a míru ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na území České republiky. K prokázání těchto hledisek byl žalobcem navržen výslech jeho manželky a dcery. Odmítnutí provedení důkazu přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47, nesmí vykazovat znaky libovůle a musí být náležitě zdůvodněno. Žalovaný neprovedl žádné dokazování ke zjištění nejlepšího zájmu žalobcovy nezletilé dcery, a své rozhodnutí tak opřel o nedostatečně zjištěný skutkový stav. Přitom intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, pevnost rodinných vazeb mezi žalobcem, jeho manželkou a nezletilou dcerou, existenci společné domácnosti a závislost nezletilého dítěte na svém otci je obecně obtížné prokázat. Neshledal-li správní orgán důvod pro provedení výslechu nezletilé dcery žalobce, bylo jeho povinností v zájmu zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, si alespoň opatřit stanovisko příslušného Orgánu sociálně právní ochrany dětí.
6. Úvaha žalovaného o přiměřenosti jeho rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků se opírá výlučně o skutečnost, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, přičemž se správní orgán nezabýval povahou a závažností trestného činu ani uloženým trestem. Žalobce je přesvědčen, že zamítnutí žádosti výlučně s odkazem na doslovně znění ustanovení § 46a zákona o pobytu cizinců nepostačí, jelikož toto ustanovení je v třeba vykládat eurokonformně, tedy ve světle směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny. Nutnost eurokonformního výkladu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39. Žalovaný se v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu nevěnoval tomu, že trestný čin žalobce naplňuje definici přečinu, šlo o ojedinělý exces v jinak řádném vedení života, žalobce spáchaného trestného činu lituje a jeho chování svědčí o jeho nápravě. Žalobce žije se svou rodinou ve společné domácnosti po celou dobu svého pobytu na území České republiky, tedy již 12 let, manželka i nezletilá dcera žalobce mají k žalobci silné citové pouto a žalobce o ně pečuje.
7. Žalovaným nebyly opatřeny téměř žádné důkazy k posouzení, zda by žalobce mohl představovat skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro některý ze základních zájmů společnosti. Žalovaný neprokázal, že by bylo ve veřejném zájmu i přes hluboké rodinné vazby žalobce na území České republiky setrvat na jeho vycestování z České republiky a znemožnění dalšího pobytu na území České republiky. Žalovaný ani neprovedl výslech žalobce. Závěr o přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o

prodloužení dlouhodobého pobytu dle žalobce nelze odůvodnit ani skutečností, že žalobce může po návratu do země původu podat novou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na zastupitelském úřadu, a to poté, co splní podmínku trestní zachovalosti. Dobu, po kterou by musel setrvat v zemi původu, nelze předem odhadnout, neboť zákonná lhůta pro vyřízení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny činí 270 dnů, v zemi původu byl zaveden složitý systém registrace k podání žádosti a nad to se neustále mění pandemická situace.

8. Řízení o vydání či prodloužení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny se dle žalobce dotýká nejen žadatele samotného, ale přímým způsobem zasahuje také do práv jeho rodinných příslušníků, tedy nezletilé dcery a manželky žalobce. K tomu žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52. Žalovaný tedy pochybil, pokud nejednal s manželkou žalobce a jeho nezletilou dcerou jako s účastníky řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Uvedl, že žalobce nerozporuje naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, když jeho odsouzení nebylo dosud zahlazeno. Ustanovení § 46a odst. 1 ve spojení s § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců nedává žalovanému jiné možnosti, než aby žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítnul. Žalobce se dopustil úmyslného trestného činu, výše či druh trestu nejsou pro naplnění uvedeného důvodu pro neprodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu podstatné. V případě důvodu uvedeného v § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců tento zákon neukládá žalovanému povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný se však touto otázkou zabýval s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Judikatura Nejvyššího správního soudu tenduje k tomu, že by soulad rozhodnutí s mezinárodními závazky měl být posuzován za situace, kdy je nepřiměřenost dopadu rozhodnutí ze strany účastníka či účastníků řízení namítnuta.
10. V řízení o žalobcově žádosti žalobce navrhl provedení výslechu své manželky a dcery (kterou označil jako syna) až na konci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to formulací:
„Za účelem prokázání rodinných vazeb a nejlepšího zájmu dítěte účastník řízení navrhuje provedení výslechu své manželky, matky nezletilého syna účastníka řízení X, nar. X, a výslech svého nezletilého syna X, nar. X“. Takovýto důkazní návrh nemůže obstát, protože jím není identifikováno, co konkrétně jím má být prokázáno. Právo na ochranu soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy není absolutní, je třeba zvažovat řadu kritérií definovaných v judikatuře Evropského soudu po lidská práva. Podmínky pro uplatnění extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné. Česká republika není povinna zajišťovat či umožňovat žalobci a jeho manželce a dceři soužití či společný pobyt na svém území. Ani Úmluvu o právech dítěte nelze vykládat tak, že státní orgány nesmí vydat rozhodnutí, které může porušit nejlepší zájem dítěte. Vždy je nutno poměřovat zájem dítěte s ostatními existujícími oprávněnými zájmy, právy a svobodami. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, zavedl kategorizaci

různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte. Předmětné řízení má na dítě zprostředkovaný dopad a zájem dítěte je zde jedním z mnoha kritérií.

11. Pokud by žalobce uváděl podrobnosti z rodinného života své rodiny včetně nezletilé dcery, které by bylo třeba jakkoliv dále ověřit, žalovaný by tak i bez návrhu učinil. Žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl žádná specifika svého vztahu k nezletilé dceři ani k manželce, a proto žalovaný při posuzování přiměřenosti vycházel pouze z toho, že nezletilá dcera pobývá trvale na území České republiky, kde si vytvořila sociální vazby a zázemí, navštěvuje základní školu atd. Žalobce ani v podané žalobě žádné podrobnosti ze svého rodinného či soukromého života neuvedl. Se situací, že dítě žije odděleně od jednoho ze svých rodičů v jiném státě, počítá samotná Úmluva o právech dítěte. Dle žalovaného nejsou manželka ani dcera žalobce účastnicemi řízení o žádosti žalobce, když dotčení na jejich právech je pouze nepřímé. Vzhledem k tomu, že ani žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti stran jejich rodinného života, nemělo by na rozhodnutí vliv, pokud by žalovaný jednal z manželkou žalobce a její dcerou jako s účastnicemi řízení. Byl to žalobce, který se spácháním trestného činu provinil proti pravidlům pokojného soužití na území České republiky. Měl vědět, že si svým jednáním může přivodit zrušení či neprodloužení dlouhodobého pobytového oprávnění. Zájem státu na tom, aby žalobce na území České republiky nepobýval, převyšuje případné dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu žalovaný mj. poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101.

IV. Replika žalobce

12. V podané replice žalobce uvedl, že již v tiskopisu žádosti o prodloužení pobytového oprávnění tvrdil skutečnosti, z nichž bylo možné usuzovat na nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí.
Z tiskopisu žádosti a provedených lustrací v evidencích správního orgánu vyplývá, že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilou dceru nízkého věku, které jsou držitelkami povolení k trvalému pobytu. Dcera žalobce se v České republice narodila a plní zde povinnou školní docházku, rodina sdílí společnou domácnost. Důkazní návrh na provedení výslechu manželky a dcery byl vznesen za účelem prokázání uvedených tvrzení žalobce uplatněných v jeho vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Důkazní návrh byl dostatečně odůvodněn, když žalobce tvrdil nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí a poukazoval na jednotlivá kritéria, která by měl správní orgán při poměrování protichůdných zájmů zohlednit. Ani správním orgánem tvrzená pasivita žalobce by nezbavovala správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2022, č. j. 18 A 19/2022-31. Žalovaný neučinil téměř ničeho k naplnění zásady materiální pravdy.
13. Žalobce dále poukázal na nutnost eurokonformního výkladu zákona o pobytu cizinců. Soudní dvůr Evropské unie ve své judikatuře vyslovil, že samotné odsouzení v trestním řízení nepostačuje k učinění závěru, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, ale je třeba vzít též v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání, jehož se dotýčná osoba dopustila. To se dle žalobce v posuzované věci nestalo a správní orgán se omezil pouze na zjištění, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu.

Žalovaný zejména opomenul vzít náležitě v úvahu povahu a závažnost trestného činu spáchaného žalobcem, délku jeho pobytu na území České republiky, intenzitu zde vybudovaných rodinných vazeb oproti absenci takových vazeb v zemi původu, přítomnost nezletilého dítěte plnícího na území České republiky povinnou školní docházku a nejlepší zájem nezletilé dcery žalobce. Nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků nemůže být zhojeno poukazem na čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, jelikož ze samotné skutečnosti, že Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od jeho rodičů, nelze usuzovat na přiměřenost takového zásahu v konkrétní věci.

14. Žalobce se neztotožnil s tím, že žalovaný nebyl povinen jednat s manželkou a nezletilou dcerou žalobce jako s účastníky řízení. Z žalobcem v žalobě označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, plyne, že správní rozhodnutí o neprodloužení či nevydání pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny objektivně zasahuje do právní sféry nejen žadatele, ale i jeho rodinných příslušníků, jimž rovněž svědčí právo na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. I oni tak musí mít možnost toto své právo hájit v řízení o žádosti žadatele.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že žádostí ze dne 16. 11. 2021 žalobce požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Z žádosti i provedené lustrace vyplynulo, že žalobce má v České republice manželku a nezletilou dceru, narozenou v r. 2014. Z výpisu z evidence rejstříku trestů, jakož i z vyžádaného rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 12. 5. 2021, č. j. 5 T 25/2021-196, který nabyl právní moci dne 17. 5. 2021, žalovaný zjistil, že žalobce byl uznán vinným z přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání tří měsíců se zkušební dobou patnácti měsíců, jakož i peněžitý trest v celkové výši 21 000 Kč. Po výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce zdůrazňoval soužití se svou rodinou na území České republiky, poukazoval na to, že jím spáchaná trestná činnost je nižší společenské škodlivosti, přičemž šlo o jediný exces v jeho jinak řádném způsobu života. Žalobce uvedl, že v nejlepším zájmu jeho dítěte je nadále vyrůstat v České republice po boku otce i matky, a za účelem prokázání rodinných vazeb a nejlepšího zájmu dítěte navrhl provedení výsledku žalobcovy manželky a jejich dítěte. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí ze dne 31. 3. 2022.
17. Podle § 44a odst. 4, věta poslední zákona o pobytu cizinců, platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
18. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo

platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

19. Podle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, členské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí.
20. Podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
21. Na prvním místě se soud musel zabývat otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž ostatně směřuje také část žalobní argumentace. V tomto ohledu považuje soud za problematickou absenci hodnocení povahy a závažnosti žalobcem spáchané trestné činnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z prostého faktu, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin a v návaznosti na to pak po shrnutí rodinných poměrů žalobce konstatoval, že žalobce se dopustil závažného protiprávního jednání, v jehož důsledku není ani významný zásah do jeho soukromého a rodinného života způsobený napadeným rozhodnutím nepřiměřený. K bližšímu hodnocení závažnosti a druhu protiprávního jednání, např. s ohledem na kategorizaci trestných činů na zločiny a přečiny, na porovnání majetkového trestného činu spáchaného žalobcem oproti závažnosti jiné trestní zákoníkem popsané trestné činnosti, na recidivu či ojedinělost spáchaného jednání, či na druh a výši uloženého trestu, žalovaný nepřistoupil. Žalobce přitom již ve správním řízení namítal, že mj. s ohledem na povahu a závažnost jím spáchané trestné činnosti by bylo neprodloužení jeho pobytového oprávnění nepřiměřené.
22. Od posouzení závažnosti a druhu žalobcovy trestné činnosti se přitom odvíjí intenzita zájmu státu na vycestování žalobce, jež je třeba následně poměřovat s právem na soukromý a rodinný život cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Potřeba posouzení této otázky nadto plyne již z čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, který nelze ani při aplikaci vnitrostátního zákona o pobytu cizinců, jenž zmíněné ustanovení provádí, pustit ze zřetele. Žalobce k tomu případně citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39, který se týkal zcela obdobné věci. Nejvyšší správní soud zde odkázal na čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES, jakož i na judikaturu Soudního dvora EU k tomuto ustanovení, z níž plyne, že: „... příslušné orgány nemohou mít automaticky za to, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86, na základě pouhé skutečnosti, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení.“ V nynější věci přitom na první pohled nejde o spáchání natolik závažného trestného činu, že by bylo možno bez bližšího posouzení povahy a závažnosti trestné činnosti žalobce vyloučit další pobyt žalobce na území České republiky (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 12. 12. 2019 ve spojených věcech sp. zn. C-381/18 a C-382/18).
23. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku uzavřel, že: „Závěry Soudního dvora Evropské unie jsou jednoznačné a pro projednávanou věc znamenají jediné – nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a krajského soudu pro nedostatek důvodů. Správní orgány v

projednávané věci byly povinny zkoumat, zda trestný čin, který žadatel (stěžovatel) spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území členského státu (Česká republika) a dále zda ohrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci „vážení“ zájmu stěžovatele na jeho soukromém a rodinném životě.“

24. Krajský soud nemá důvod se od těchto závěrů v nynější věci odchylovat. V dalším řízení proto bude na žalovaném, aby se věnoval bližšímu posouzení povahy a závažnosti žalobcem spáchaného trestného činu, když teprve na základě tohoto vyhodnocení lze uzavřít, zda je či není nezbytné vyloučit žalobcův další pobyt v České republice, a to i s ohledem na zdejší žalobcovy soukromé a rodinné vazby.
25. Pokud jde o namítaný nedostatek skutkových zjištění k otázce rodinných poměrů žalobce, včetně neprovedení výsledku žalobcovy manželky a dcery, soud konstatuje, že s ohledem na obsah tvrzení žalobce k této otázce byl postup žalovaného postačující. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce žije ve funkční rodině se standardními rodinnými vztahy, tzn., že ztráta pobytového oprávnění žalobce a jeho případné vycestování by manželku a zejména nezletilé dítě žalobce intenzivně zasáhla. Žalovaný popisoval, jakým způsobem by rodina mohla vzniklou situaci řešit, přičemž nezastíral výraznou intenzitu zásahu způsobeného napadeným rozhodnutím. Bylo rovněž zřejmé, že spáchaná trestná činnost nebyla jakkoli nasměrována vůči dítěti žalobce.
26. Dle přesvědčení soudu nebylo třeba provádět žalobcem navržené důkazy, když žalovaný tvrzením žalobce ohledně rodinné situace uvěřil a věc posoudil ve prospěch žalobce tak, že rodina bude intenzivně zasažena a že v nejlepším zájmu žalobcovy dcery by bylo setrvání otce v České republice. Lze přisvědčit žalovanému, že žalobce ani v žalobě neuvádí konkrétní specifické okolnosti, které by vyžadovaly provedení dokazování. Žalobce hovoří v obecné rovině o prokazování nejlepšího zájmu dítěte, míry péče či hloubky emočního vztahu. Jak bylo naznačeno, žalovaný zjevně tyto okolnosti při absenci jiných tvrzení posoudil ve prospěch žalobce tak, jak lze ve funkční rodině očekávat. Z těchto důvodů nebylo třeba ani opatřovat stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí, ani provádět výslech žalobce, který se ve správním řízení vyjádřil písemně. Ze shora uvedeného nicméně přesto plyne vadnost a předčasnost závěru žalovaného o přiměřenosti napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na absenci posouzení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu.
27. Soud dodává, že zákonnosti rozhodnutí v pobytových věcech není na překážku, pokud správní orgán při hodnocení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí přihlédne jako k jednomu z řady faktorů k tomu, nakolik je reálné budoucí získání jiného pobytového oprávnění cizincem.
28. Pokud jde o účastenství žalobcovy manželky a dcery ve správním řízení, žalobci nepřisluší, aby se v rámci jím podané žaloby domáhal ochrany práv jiných osob, jež mohly ve prospěch své účasti v řízení brojit samostatně. Námitky fakticky vznesené za jiné osoby proto nejsou důvodné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83). Pouze nad rámec dosud uvedeného tedy soud konstatuje, že se přes dřívější odchylnou praxi v posledním období objevuje správní judikatura příznávající rodinným příslušníkům žadatelů o pobytové povolení podle zákona o pobytu cizinců účastenství ve správním řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019 - 22,

publ. pod č. 3937/2019 Sb. NSS., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2021, č. j. 7 Azs 184/2020-37, či žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52). Je tedy na žalovaném, aby si v dalším řízení, kromě odstranění popsané nepřezkoumatelnosti, otázku účastenství žalobcovy manželky a dcery, jakožto nejbližších rodinných příslušníků, zvážil.

29. Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Učinil tak bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
31. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a 1 000 Kč, odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby v celkové výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrad advokáta ve výši 2 142 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 16 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. července 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu